Ч. 161 Четвер 20 липня (2 серпня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ческий вічевий рух. — Смерть короля Гумберта. — Вісти з Сербії).

В цілій Чехії проявив ся дуже сильний рух вічевий. Сими днями відбуде ся віче в Ческім Броді, на котрім буде заступлених девять округів, а будуть промавляти: речник молодочеекої партиі (др. Форшт), радикальноі партиі (др. Бакса), національно-социялістичноі партиі (Кльофач), а надто возьмуть участь прихильники аґрарноі, радикально-поступовоі і староческої партиі. Навіть др. Ріґер, котрий щойно вернув з Парижа, звернув ся з письмом до комітету, скликуючого віче, в якім желае найліпшого успіху з нарад. На слідуючі дни і тижні назначені ще дальші віча коло Находу, коло Гориць, коло гори Ріп в Собіславі і т. д. В комітетах, скликуючих сі збори, засідають заступники навіть найпротивнійших ческих сторонництв. Всіх іх лучить правно-державна ческа ідея в один гурт. Сю ідею безперечно зміцнять не мало всі віча та спопуляризують між всі верстви і сторонництва ческого народа. З сеі нагоди пишуть до „Інформациі“ з Праги: ческий вічевий рух має надзвичайну вагу для едности цілого ческого народа, бо спільна борба за ческе право державне злучить всі партиі нерозривною звязею, яка в часах небезпеченьства, як і на випадок побіди покаже ся сильнійшою, ніж всі змаганя розєднити Чехів. Через правно державний рух проявивша ся сила ческого народу найде властиве русло, яким лише едино ческий нарід може дійти до цілі своіх намірів, коли на иншій дорозі він не зміг би ніколи здобути собі тревалих успіхів.

Король Віктор Емануіл II. прибув вже до Італіі і есть тепер в Монци разом з женою і материю при домовині вітця. Король висів з корабля в Реджіо ді Калябрія, де повитав его нарід з великим одушевленем. Подорож его до Монци була приватна і вігде на двірцях не було урядових принятій, а також міністри і сенатори не виіхали напротив королівскоі пари. — Жалібні кондоленциі напливають до родини короля і до італіяньского короля з усіх сторін, а населене цілоі Італіі устроюе всюди величаві маніфестациі жалібні. Ради всіх італіяньских громад ухвалили резолюциі, в котрих висказують жаль з причини смерти короля і обурене на замах. У всіх маніфестациях звертають ся товпи народу против социялістів, хоч ті не похваляють замаху. В деяких містах повибивано шиби в редакциях социялістичних часописий, а в Міляні, де социялістична рада не прибрала ратуша хоругвами, товпи вивалили в ратуши двері і вивісили на вежі італіяньску хоругов. — Убийник короля називае ся не Дрессі, а Брессі. До Монци прибув перед кількома днями. В слідстві відмавляе всяких відповідий, але здаеть ся, що мав спільників. Поліция увязнила вже кілька осіб. — До Монци зїхали ся всі члени королівскоі родини, португальска королева Мария і еі син кн. Опорто. Похорон відбуде ся імовірно ще сего тижня. — Про сам замах доносять ще з Монци: Ґімнастичне торжество відбуло ся дуже красно. Король був одушевлений молодими ґімнастиками. Попращавши відтак публику всів до повоза і зараз лучило ся нещасте. Публика гадала спершу, що то ракети або штучні огні в честь короля. Але нагле замічено, що король, котрий доси стояв в повозі і розглядав ся на всі сторони, упав на подушки і крикнув до візника: наперед! Тоді роздав ся третий і четвертий вистріл, що задали короле́ви смертельну рану. Адютант короля обернув ся до него і спитав: „Чи ваше Величество ранені?“ На то відповів король: „Мені нічого, я лиш чув вистріли“. Однако на лици короля замітив адютант смертельну блідість. Заки доіхано до палати, король сконав. Послідні слова, які король сказав до адютанта, були: adieu, adieu…

З Білгороду доносять про дальші димісиі, які король Александер безоглядно роздае і приймае супротив тих осіб, що в який небудь спосіб виявляють свое негодоване з причини королівского подружа. Ґенерали Ґенчич, Мостич, Павлович одержали димісию, а також сербскі посли у Відни, Берлині і Букарешті, як приклонники Милана.

Новий кабінет під проводом Йовановича називають „правительством з конечности“. Не належить до него ніяка визначнійша личність. Міністер війни Васич е одним з наймолодших полковників армії. Цікаве то, що теперішний міністер внутрішних справ Попович був провідником трибуналу, котрий видав звістний за-

БАЖАНЄ.

Зверхне щасте може принести чоловікови й сліпий случай — але правдиве, таке, що може его постійно вдоволяти, мусить він сам собі сотворити. А таке щасте основуе ся на внутрішній гармоніі, котра знов опирае ся на тім, що чоловік стремить кріпко і непохитно до тоі цілі свого житя, яку собі визначив. — Отту мудрість зрозумів був вже давно пан Павло Квітка, приватний писар, і взяв собі еі за засаду свого житя. Длятого мав він завсігди якусь одну ціль, до котроі стремів, а котра помагала ему зносити неодну прикрість житя, не то вже байдужно, але й весело. Хоч і як невідрадне і нуждене на око виглядало его житє, а пан Павло Квітка був завсігди правдиво щасливим, і ніщо в сьвіті не могло позбавити его того внутрішного тихого вдоволеня, яке робила ему надія на сповнене его бажаня.

Лиш раз в житю був він конечностию змушений змінити предмет свого бажаня. Коли ще був молодим, то найбільшим у него щастем на земли було, щоби оженити ся. А та, що викликала в нім то бажане, то була сусідка, котру він стрічав що дня, коли ішов до своеі роботи. Еі повабність і краса, еі печаливість як би якоі матери о малу дитинку, з котрою завсігди ходила, розбудили в его серци цілу бурю ніжних чувств. Тота дитина, веселеньке і миленьке любятко, була така подібна до неі як би еі сестричка. Пан Квітка через цілий рік зтиха і здалека віддавав глубоку почесть тій, котру собі его серце було вибрало. Але коли відтак жар любови додав ему відваги, зважив ся він одного дня еі зачепити.

— Ми стрічаемо ся так правильно що дня — промовив він, загикаючи ся, — я хотів вас, панно, вже давно спитати…

— Вибачте, але кажіть хиба пані — перебила она ему і подивила ся з такою гордостию, що аж радість брала дивити ся, на дитинку.— Я відводжу що дни свого чоловіка до контори.

Від часу сеі подіі, котра так наглядно показала пану Квітці, як він мало знае ся на людех, бокував пан Павло Квітка здалека від женщин, як би іх бояв ся. Але скоро проминув той біль, якого наробило ему то его розчароване, оглянув ся він за новою цілию, в стремленю до котроі міг знайти знову потіху і опору житя, а та мала стати ся тепер новим сонцем того житя, котре так нагло пітьма покрила. То нерозум і глупота робити свое щасте зависимим від других людий. Треба спускати ся лиш на свої власні сили. Отже постановив жити на будуче новим бажанем, і не думати о нічім лиш о его сповненю.

Бурливість молодости, що не знае упину, вже була минула. Сорок літ працював він з зелізною витревалостию над сповненем своеі новоі думки, і ніяка непостійність судьби не могла его відклонити від неі. Та й ціль яку він собі витичив, була гідна тоі витревалости: пан Павло Квітка постановив був собі стати властителем хати і ґрунту. Аж сам налякав ся своеі сьмілости, коли перший раз тота гадка прийшла ему до голови. Але не з охоти щоби чимсь величати ся, або щоби називати ся властителем прийшла ему до голови та гадка; она вийшла з потреби его душевного успособленя. Хотів на послідні дни свого житя мати свій власний кутик, де би здалека від великого сьвіта, котрий був байдужний для него, сотворити собі свій власний сьвіт зі своіми скромненькими забаганками, де би міг садити собі цьвіти, годувати птиці, гладити по головці сусідскі діти та доживати кінця свого віку.

Але хоч і як скромненьке було его задумане діло, то все-таки було то щось нечуваного, майже щось надлюдского, бо купити хату треба мати гроші, а пан Квітка не мав гроший. Але з віком прийшла ему й хоробрість терпеливости. Ледви що та сьміла гадка виринула в его души, як він і зараз хоч поволеньки але з жилавою витревалостию став здобувати на своій бідноті цеголку за цеголкою, грудку за грудкою своеі будучоі посілости.

Взяв ся щадити.

Він і доси не був марнотратним. Его платня була так скупенька, що аж сам собі докоряв за то, що позваляв собі трохи ліпше попоісти. А все-таки здавало ся ему, що міг би ще значно зменшити кошти свого удержаня. Насамперед перестав ходити до реставрациі на пиво, бо казав, що дуже від него розрастае ся. Відтак почав поволи відзвичаювати ся від куреня і від чорноі кави по обіді. Обмежив навіть уживане ковніриків і хусток до носа. Але то все були лиш дрібнички супротив того хіснакий могло ему принести пізнане житя веґе-

суд в процесї о замах на Милана, а мінїстер судівництва Антонович був судиєю слїдчим в тім дуже голоснім процесї. Новий кабінет зарядив енерґічні средства для удержаня ладу в Білгороді, а цїлий двірский персонал буде змінений.

Новинки.

Львів дня 1-го серпня 1900.

— **Устні іспити зрілости** в осіннім речинци розпічнуть ся в ґімназиях: сьв. Яцка в Кракові (поправчі) 18 вересня, в третій в Кракові (попр.) 19 вересня, сьв. Анни в Кракові (попр.) 20 а цїлковиті 21 вересня, в академічній у Львові (попр. і цїлк.) 19 вересня, в другій (німецкій у Львові (попр. і цїлк.) 17 вересня, в четвертій (в паралельках) у Львові (попр.) 17 вересня і в ґімназиї Франца Йосифа у Львові поправчі (власного закладу) і цїлковиті 19 вересня с. р.; а в реальних школах у Львові 13 вересня, а в Кракові 17 вересня с. р. — Абітурієнти ґімназий з польским язиком викладовим, котрі мають здавати іспит поправчий з одного предмету, а мають намір здавати у Львові, мають зголосити ся до управителя паралельних кляс четвертої ґімназиї, а абітурієнти, котрі наміряють здавати цїлий іспит зрілости у Львові, мають зголосити ся в канцелярії дирекциї ґімназиї Франца Йосифа, всї прочі абітурієнти в дирекциї одної із висше наведених шкіл найпізнїйше до дня 4 вересня с. р.

— **Поміч для потерпівших від повени.** На запрошенє посла гр. Кароля Дідушицкого зібрали ся дня 29 с. м. в салї львівскої ради повітової презеси і делеґати рад повітових з повітів навіщених повенею на нараду над способом несеня помочи для потерпівших. Видїл краєвий заступлений був своїми членами Хамцем і Верещиньским, а також управителем відділу для водних будівель інжинером Андрієм Кендзьором. На тій нарадї ухвалено: вислати депутацию до ц. к. Намістництва з просьбою о дальшу поміч, до скарбової Дирекциї о полекші в податках і о сіль для худоби, до Видїлу краєвого о удїлене помочи фахової до виготовленя меморияля о розмірах шкід і о средствах заради, потрібних до несеня помочи; віднести ся до Кола польского о поперте, зажадати від Намістництва і Видїлу краєвого висланя комісиї для розсліду шкід і вказаня наглих робіт для привернення комунїкациї і обезпеченя берегів бодай там на разї, де небезпеченьство найгрізнїйше; зажадати безплатної роздачи соли для худоби в тих околицях, де позамулені; взяти під розвагу спровадженє сїна і ґрису для тих околиць, в котрих паша зовсїм понищена. До депутациї, котра має поїхати до Відня вибрано: Комарницкого, Урбаньского, Висневского, кн. Пузину і Кароля гр. Дідушицкого, дальше Ст. Матковского, Стажиньского, Валїгурского і Торосевича, а також мають покликати до неї по одному з селян з повітів: Дрогобича, Стрия, Товмача і Долини.

— **Курс садівництва** для учителїв шкіл народних відбуде ся в Підгірцях під Стриєм в шкілках овочевих п. бар. Брунїцкого. Курс сей розпічне ся в понедїлок зрана д. 6 серпня і тревати буде шість днїв. На курс сей будуть покликані учителї з 5 найблизших округів шкільних по 3 з кождого округа. Визначені окр. інспектором шкільним участники могуть зголосити ся особисто в Підгірцях у управителя шкілок вже в недїлю дня 5 серпня по полудни. Село Підгірцї віддалене від Стрия о 6 кільометрів. Мешкане, нічліг і вікт мають всї участники курсу запевнені. Впрочім дістануть участникі призначені на сей курс стипендиї і зворот коштів подорожи.

— **Люстрацию садів селяньских** в повітї Рогатиньскім для розслїдженя стану садівництва в тім повітї, условій его дальшого успішного розвою і для поученя селян в области садівництва переведе в другій половинї місяця серпня з припорученя галицкого товариства господарского о. Ант. Глодзїньский. Щоби селяне як найбільше з сеї люстрациї скористали, будуть виголошені в пригідних місцевостях і читальнях практичні виклади получені з демонстрациями найлучших сорт овочів, розговорами і т. п.

— **З Городенки** пишуть нам: Вп. Подзеньский, ц. к. поборець податковий, зложив на мої руки 4 К. на будову народного дому в Городенцї. *І. Рибчук*, учитель.

— **Концерт в Камінцї струм.** заповіджений на 2 серпня с. р. відбуде ся в цирку, що тепер перебуває в Камінцї, а забави з танцями в двох дуже обширних салях.

— **Фреквенция париской вистави.** На минувшу недїлю припадала як-раз половина часу триваня париской вистави і з сеї нагоди Figaro подало кілька статистичних дат що-до числа звиджуючих виставу. І так пересїчно припадає на день звиш 150.000 гостий; всїх разом звидїло доси виставу 13.660.000 осіб. Се число не є вдоволяюче, але виставовий комітет надїє ся, що в серпни і вересни піднесе ся фреквенция вистави, так що за цїлий час триваня вистави повинно єї оглянути 41 мілїонів осіб. В серпни має звидїти виставу 12 мілїонів гостий.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Круг дїланя стаций Сопів, Слобода рунґ. копальня і Шепарівцї Княждвір, отворених дотепер для загального руху особового і товарового, як також перестанків: Надвірнянске передмістє, Дятківцї, Кінель і Дятківцї Бретлєр, отворених дотепер для руху особового і пакункового, як також для ограниченого руху посилок більшої і меншої скорости, буде з днем 20 липня с. р. а о скілько би трудности зайшли, з днем 25 серпня с. р. а то з огляду на рух посилок більшої і меншої скорости, як слїдує обмежений:

1. Стация Сопів буде лиш для обмеженого руху посилок більшої і меншої скорости, а

2. Стация Слобода рунґ. копальня тілько для обмеженого руху товарового в цїловозових наборах отворена.

3. Стация Шепарівцї Княждвір, ак також пересилка Дятківцї Кінель і Дятківцї Бретлєр будуть для загального руху товарового замкнені і можна на будучність тамже посилки більшої і меншої скорости надавати і відбирати однак лиш такі, котрі суть призначені для тамошних заведень промислових взглядно котрі через тіж будуть до перевозу надані. — Пашим сторонам буде вільно на згаданих стациях надавати і відбирати товар, однак лиш

тарияввна. Пан Квітка пішов до него, щоби розвідати у него чого єму було потреба. Він застав его перед купою лупин з оріхів та мав нагоду видїти, як той чоловік, без великих видатків заїдав найсмачнїйше в сьвітї оріхи на обід. Пану Квітцї аж встидно стало. Єму здавало ся доси, що він жив як другий Діоґенес, а тут застав він такого, супротив котрого він був хиба другим Вітелїєм. Задуманий і повен добрих намірів в своїм серци вернув він домів, і хоч не міг зараз взяти ся до здержаливости, то таки від тепер їв на вечеру лиш хлїб і овочі.

Хоч і як одностайно минали єму днї тим способом, то все таки кождий був для него мов би сьвятом. Надія на красну будучність стала ся була для него невичерпаним жерелом дитинної радости а про давнїйше вигідне житє згадував як би про змарнований без цїли час. В тихім щастю і в заохотї, яку сам собі придумав, проживав він самотні вечери в своїй старомолодецкій кели. Тогди виймав він із старої шабатурки, в котрій ховав свої папери, книжочки каси ощадности, висипав з коробки, що служила єму за скарбонку, грошї на стіл і так вповні зазнавав наперед будучого щастя та гордого вдоволеня, що переміг сам себе. З урочистою міною споглядав на ті звичайні листки паперу, що запоручали єму сповнене его бажаня. Як дитина тїшив ся дзвінким голосом брenячих золотих монет, повним і чистим голосом срібних талярів а навіть простим дзеньканєм мідяків та клапанєм нїклевих монет; всї они ставали в его души білими мурами, просторими комнатами і цвитучими грядками.

З ходом лїт бажане пана Павла Квітки підійшло о стілько близше до свого сповненя, що він межи многими домами в містї і его охрестности вишукав собі один, котрий его скортїло собі купити. Був то малий домок на самім кінци передмістя, але такий хорошенький та гарненький, як би той що то его лише що виймили із пуделка забавок, та ще й стояв в городци, в котрім цвили буйні цьвіти майже через цїлий рік.

Від тої пори як пан Павло Квітка відкрив той кусник землї, на котрім задумав проживати з его доходу, ходив що недїлї, чи в погоду, чи в слоту, чи лїтом, чи зимою, на прохід тою улицею, обсадженою кошлявими сливами, що сполучала місто з передмістєм, а відтак ішов аж на сам конець передмістя. На такий прохід убирав ся пан Павло Квітка в свій зеленавий наверхник, котрий колись був чорний! Той плащ коштував его перед роками богато внутрішної борби, і він як давнїйше, так ще й тепер мав нераз охоту пишати ся ним. Коли его в перших теплих днях складав до скринї, обсипавши добре камфорою, то аж нїби лекше віддихав. Ти вже давно своє вислужив, — казав він тогди бувало. Але такого видатку не робить ся, хиба коли вже конче треба. Слїдуючої зими виймав він знову той плащ, оглядав та осмотрював его зі всїх боків. Облїзлий і спраний дощами, він вже давно вийшов з моди, але все ще був цїлий, а грошї, які вже були призначені на справленє нового, повандрували до других, до коробки.

Коли лїтом ішов оглядати реальність, дїяло ся щось подібного. Єму треба було іти попри город від пиварнї, і тогди постановляв собі завсїгди, що коли буде вертати, то поступить і напє ся. Але коли надивив ся на домок, то від тихого щастя вже й пити єму відхотїло ся; коли тогди вертав, то хоч і як его сонце пражило в плечі, хоч і як сухо було в горлї від спраги, він усьміхнений, минав привітний город.

Сорок лїт треба було пану Квітцї, аж по борбах і всякого рода недостатках призбирала ся потрібна на закупно хатчини сума. Але тепер! — Піднимаюча гордість, висока, чиста, блаженна радість наповняла его серце, коли неімовірне, майже неможливе, стало ся правдою. З найглубшою погордою споглядав на ту домівку без воздуха і сьвітла, що служила єму через цїлий его вік. Він то сто разів, не раз, казав собі, що може змінити то нуждене житє, коби лиш хотїв. Коли же прийшло ся его зміняти, то він відкладав з дня на день. При своїм поважнім успособленю годї єму було не взяти під розвагу і важкої сторони свого успіху. Настає та дивно торжественна хвиля, коли чоловік стане на кінци дороги, до котрої потребував цїлого житя, і коли осягне цїль, поза котрою нема вже иншої. Коли то собі так роздумав, то его радість замінила ся в якийсь тихий жаль, єму стало лячно, ба й страшно від того щастя.

Але одного дня, мимо всеї нерішимости, яка его була опанувала, він постановив таки розповісти свому настоятелеви про свій намір і так зробити рішучий зворот в своїм житю. Стояв як-раз торжественно приготований до виходу, коли до комнати увійшов якийсь гість і став з ним сердечно витати ся. То був пан Левко Квітка, его брат, що їздив сьвітами в справах купецких. Трудно було подумати собі більшої противуположности, як оба ті мужчини; один тихої статочної вдачі, другий живий і трохи нерозважний. Пан Павло знав длятого зараз, що значить ся гостина, бо Левко приходив лиш тогди, коли єму того було треба. Під иншу пору він би може супротив легкодушности був твердого серця і не дав ся упросити; але в сій хвили і серед таких обставин добачував він в потребі брата не що иншого, лиш очевидний знак судьби.

Коли розлучили ся, виніс Левко в своїй кишени ощадности з послїдних двох лїт. Посїлість відсунула ся знову трохи дальше. Але пану Квітцї як би якийсь камінь спав з груди, і він аж лекше відотхнув.

Минали тиждні і місяцї. Плили так тихенько як той поточок, що котить ся по піску. Пан Квітка ходив день в день до бюра, переписував акти і фільософував при тім о недостаточній силї людского предвиджуваня. Він

в ціловозових наборах і то на основі заздалегідь з управою зелізниці заключеної умови.

4. Перестанок Коломия-Надвірняньске передмістє буде для загального руху товарового замкнений і можна там же надавати і відбирати ціловозові набори, однак за попередною з управою зелізниці заключеною умовою.

Замітка: В стациях під точ. 1 і 2 згаданих ограничить ся надаванє і відбиранє товару лиш на певні години урядові а обмеженє то буде на тих стациях як взагалі на всіх стациях коломийскої зелізниці льокальної до прилюдної відомости подане.

5. Круг ділання повисше згаданих стаций і перестанків з огляду на рух особовий і пакунковий не підлягає ніякій зміні.

6. Як на вперве згаданих пристанках так на стациї Шепарівці Княждвір надаванє і відбиранє товару живого не буде мати місця.

Конкурс.

В інтернаті рускої Бурси стрийскої може найти з слідуючим роком шкільним 32 учеників поміщенє і цілковите удержанє за доплатою 15 зр. місячних, котра то квота, в случаю ноторичного убожества, може бути і понижена.

Родичі або опікуни, желаючі помістити своїх пупілів в інтернаті, мають внести подання найдальше до 31. н. ст. липня на руки проф. Ігн. Гошовского в Стрию, і до просьби долучити: 1) деклярацию, яку квоту зобовязують ся платити місячно; 2) сьвідоцтво убожества, коли просять о зниженє доплати; 3) послїдне сьвідоцтво шкільне і 20 цт. марками за реком. відповідь.

Приняті до інтернату ученики мають крім доплати місячної, платної з гори в перших днях місяця зложити при вступі 1 зр. за зужите інвентаря, 50 цт. на средства наукові, 1 зр. піврічно на пранє біля, виказатись достаточною скількостию значеного біля, мати 2 пари обуви, подушку, колдру, і крім мундурового убрання, друге до ужитку домового, піддатись оглядинам лікарским що до стану здоровля.

Першеньство в принятю мають бувші питомці інтернату. Просьби тих, що залягають з доплатою за сей рік, і до 31 липня не вирівняють рахунків, не будуть увзгляднені.

В Стрию 13 липня 1900.

Юл. Федусевич, предсїдатель

Ів. Вахнянин. секретар.

— **Конкурс.** Виділ філії руского Товариства педаґоґічного в Станиславові подає до відомости, що з днем 1 н. ст. вересня 1900 знайде поміщенє в Бурсї сего товариства до 20 учеників рускої народности, учащаючих почавши від 4 кл. школи народної аж до 4 кл. ґімназ. або школи реальної, за місячною оплатою з гори по 10 зр. (20 кор.) готівкою. Виділ Товариства, постановивши собі за задачу прийти з помочию як найубожшій молодежи шкільній, знижить по можности тую оплату деяким спосібним ученикам, коли родичі взглядно опікуни не зможуть платити по 10 зр. місячно. Условини принятя:

1. До подання, котре найдальше до 15 серпня н. ст. треба внести до Виділу філії руского Товариства педаґоґічного в Станиславові на руки Ник. Мороза, учит. семин. в Станиславові ул. Коперника ч. 11, належить долучити сьвідоцтво шкільне і хрещеня, а місто сьвідоцтва убожества вистарчить посьвідчене сьвященника на поданю, що петент подає правдиві дані.

2. В поданю має петент: а) зложити деклярацию що до висоти і точности в складаню місячної оплати; б) заявити, що єсть або що буде членом руского Товариства педаґоґічного (вписове 50 кр. і річна вкладка 50 кр.).

Коли-б хто хотів на инших умовах умістити в Бурсї свого сина, взглядно пупіля, нехай порозуміє ся в сїм ділї листовно з Виділом підписаного Товариства.

Питомець дістане в Бурсї мешканє, опал, поживу, сьвітло, пранє і належитий догляд; натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одежу і постіль.

На переписку треба долучити до подання 20 кр. марками почтовими.

Видїл філії руского Товариства педаґоґічного в Станиславові.

Ник. Мороз, голова.

М. Ластовецкий, секретар.

— **Конкурс** що-до приниманя учениць до жіночого інституту Руского товариства педаґоґічного у Львові. До інституту приймати ся будуть діти членів Руского товариства педаґоґічного. До подання долучити треба: 1) метрику хрещеня; 2) сьвідоцтво шкільне з послідного курсу; 3) деклярацию що-до місячної оплати, котра виносить 40 корон; 4) 2 корони на видатки кореспонденцийні; 4) хто не є членом тов. — 2 кор. на вписове і кладку; 6) 6 корон річно за зужите меблів. Інститут посилає дівчата до школи і дає своїм вихованицям: 1) мешканє, харч, опал, сьвітло, послугу і пранє за місячною доплатою 1 кор.; 2) доставляє їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованєм, старає ся о добре домашне і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає єї під опікою домашних учительок; 5) доставляє їм нагоду придбати инші відомости теоретичні і практичні. Учениці мають привезти з собою слїдуючу ґардеробу: сорочок 6, кафтаників білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, простирал 6, пошевок 3, ручників 6, хусток до носа 12, фартушків 6, спідничок білих 6, гальок 2, черевики 2 пари, одіж верхну зимову і літну, сїнник 190 цм. довгий а 90 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. (Пожадані були-б суконки сива (попел.) і ґранатова). Кожда штука біля має бути назначена початковими буквами імени і назвиска учениці. Потрібний є спис біля. За науку нових язиків не платить ся нічого, за науки на фортепяні і цитрі по 10 корон місячно, а за науку танців по 12 корон річно (з коломийкою по 16 корон). Також приймає ся дівчата на короткий час на науку кравецтва і танців. Подання треба надсилати найдальше до 10 н. ст. серпня 1900 р. на руки директорки економ. Вп. Герміни Шухевичевої, ул. Собіщини ч. 7 у Львові.

мав ту горду сьвідомість, що ділає як герой, котрий по неудачах і ударах судьби, тим відважнійше стремить до своєї цїли. Майже й не спостеріг ся, що робота стає єму вже труднїйшою і що він горбить ся коли іде.

Але відтак прийшла хвиля, — він сьвяткував з всім тихенько і дуже солідно день своїх шїсдесять пятих уродин — коли вдруге доповнила ся сума, від котрої зависїло сповненє єго бажаня.

Як то стало ся, чи то може він за два роки освоїв ся з гадкою, чи то може з віком настав у него спокій і холоднокровність, а може й відозвало ся в нїм якесь глухе чувство, що пора вже зірвати єму овоч так довгого відойманя собі від губи, скоро хоче ще єго спожити — досить, що сим разом приступив безпроволочно до діла. Вимовив свою посаду і взяв ся купувати дім. Першого єго шеф вже давно сподївав ся, а друге не робило воликих трудностий. Так отже писар Квітка став в коротків часї властителем дому і ґрунту.

Того дня, коли у нотаря підписано контракт купна і продажи, забажало ся пану Квітці дуже походити собі по своїм городї. Голос дрожав єму, коли він перший раз вимовив „мій город“, а коли переступав через поріг, то ноги дрожали під ним з превеликого зворушеня. Довго ходив він по вузоньких стежках ступаючи осторожно, щоби де не розсунув камінчиків, котрими они були висипані. Придивляв ся кождій ростині і дотикав ся єї, нагинав до себе червоні звоздики і з правдивим високоповажанєм ставав перед гордими сонїчниками. Він дивив ся на то, як садили дерева овочеві і з любовю слїдив за їх ростом. Хоч і як єму трудно було, а таки він хиляв ся за упавшою з дерева садовиною і з правдивом розкошею коштував солодку, пристиглу сливку, котра єму в роті аж розпливала ся. Відтак зайшов до альтани. По деревляній плетїнці чіпали ся густі галузки повні цьвітів, котрі цїлими китицями звисали в долину а над дверми майже заступали приступ. А мимо того заглянуло в сїй хвили сонце і крізь той вузонький отвір до холодного затїнку та позолотило своїм теплим проміннєм зелене листє.

В альтанці бавила ся дитина дотеперішного властителя, котрий мав випровадити ся. Пекла собі хліб з вогкої землї і укладала рядками на столї. Тото сїльске занятє, тота сцена так сподобала ся пану Квітцї, так була єму як раз по нутру, що він глубоко зворушений і як би задуманий погладив дитинку по єї білявій головцї. Дитина подивила ся на него. В єї очах пробивали ся якийсь страх і здивованє, бо рука того чоловіка була студена і дрожала. Дитина побігла до хати.

Пан Квітка зміркував тепер також, що він ослаб трохи від зворушеня, в якім знаходив ся сего полудня і в послїдних днях.

— Час би, Павле, відпочити — сказав він сам до себе і сїв собі на лавочцї в альтанї. З усьміхом щасливости повів він очима по своїй посїлости, а на вид сего богатства аж серце єму росло. То була для него заплата за сорок і два літ трудів і праці. Єму прийшло на гадку все то, що він пожертвував задля тої посїлости, самі такі річи, котрих приятність вже давно бувби забув. Він згогадав собі на всї тї роки, в котрих бажав собі сеї хвилї, а величавість тої хвилї змогла єго. Душа єго уносила ся в радости, але тїло єго утомлене і знуждене упадало. А хоч і як він був утомлений, то він дивив ся і дивив ся, такий щасливий, як той, що увінчав своє житє — дивив ся на ту величавість, — аж очи єму замкнули ся і голова схилила ся на бік.

На власній земли, в виду свого дому і окружений своїми цьвітами зовсїм так, як то він собі того бажав, щоби так колись умирав, заснув він і вже більше не пробудив ся.

Телеґрами.

Відень 1 серпня. Міністер заграничних справ ґр. Голуховский, що перебуває тепер у Франциї в купелевій місцевости Віттель, переслав звідтам кондоленцийну телеґраму італіяньскому міністрови заграничних справ Вісконті-Веності і просив єго зложити кондоленцию королеви Емануїлови.

Монца 1 серпня. Королева Марґарета цїлу ніч перебула при помершім короли на молитві і аж над раном відійшла до своїх комнат. Тїло короля, одїте чорно, зложено на звичайнім ліжку, на котрім спав за житя. Королева прибрала ліжко цьвітами.

Рим 1 серпня. Вчера перед полуднем зложили всї італіяньскі войска присягу на вірність молодому королеви серед одушевленя народу. В цїлій Італії спокій не нарушений.

Монца 1 серпня. Королева занедужала. Єї стан небезпечний.

Льондон 1 серпня. Льорд Робертс доносить, що ґенерал Бурів Прінсльов піддав ся разом з 5000 людьми ґен. Гунтерови.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).